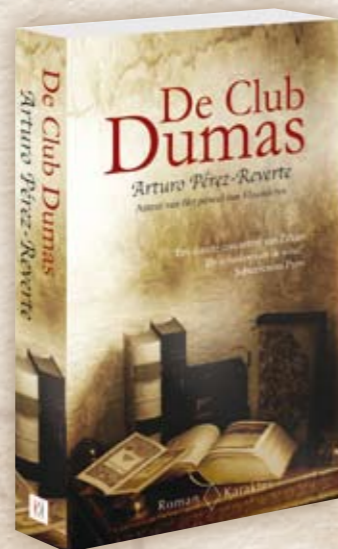

'Een roman is, naast vele andere dingen, vooral ook vermaak voor degene die het schrijft.'

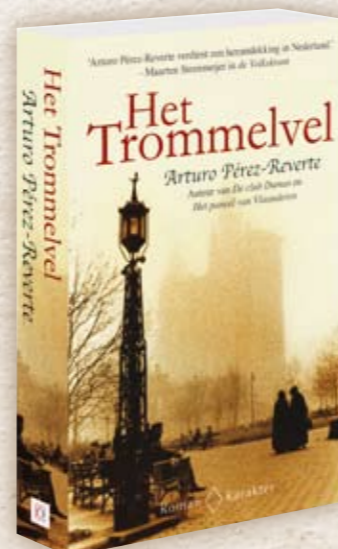
Zijn literaire thriller *Het paneel van Vlaanderen* werd door *The New York Times Book Review* uitgeroepen tot een van de vijf beste buitenlandse boeken van het jaar. Auteur Arturo Pérez-Reverte speelt graag een intellectueel spel met de lezer die, om volledig van zijn romans te kunnen genieten, eigenlijk enige historische kennis moet hebben. Niet alleen zitten zijn verhalen vol literaire verwijzingen, Pérez-Reverte breidt het spel ook uit met afbeeldingen, schema's en citaten. Lezers die van Umberto Eco of Carlos Ruiz Zafón houden, zullen zeker ook van de verhalen van Arturo Pérez-Reverte houden.

ISBN 978 90 6112 449 8
Prijs: € 19,95

ISBN 978 90 6112 728 4
Prijs: € 19,95

ISBN 978 90 6112 428 3
Prijs: € 19,95

Pérez-Reverte groeide op in een familie van zeevaarders. Op 22-jarige leeftijd werd hij oorlogscorrespondent aangemoedigd door de heroïsche verhalen van Martha Gellhorn en Ernest Hemmingway.

Gedurende 21 jaar deed hij voor de Spaanse radio en tv en het dagblad *Pueblo* verslag van de vele brandhaarden en conflicten overal ter wereld. In 1994 nam hij afscheid van dit onrustige en chaotische leven en werd fulltime fictie-auteur.

Pérez-Reverte stapte midden jaren negentig de Spaanse literaire 'scene' binnen met zijn historische romans over kapitein Diego Alatríste, een held met zwakke, menselijke, trekjes uit de Spaanse gouden eeuw. Het Spanje van Velázquez, waarin de kunst hoogtij vierde in een corrupte maatschappij onder leiding van een dom en incompetent hof. Volgens Pérez-Reverte heeft Spanje zijn contact met het heroïsche verleden verloren. De serie is tevens een spiegel voor de lessen die te leren zijn uit verleden. Vol kritiek op de Spaanse heersers en elite is het een dringende boodschap en waarschuwing aan het adres van de politieke machthebbers van nu.

'Wij Spanjaarden hebben de slechtste politieke klasse van Europa, maar de beste mensen in de frontlinie. In mijn romans heb ik eerbied voor de gewone man en verafschuw ik de elite. Wij zijn altijd slechte overheersers geweest. Een Spaanse troubadour uit de 11e eeuw schreef: "wat een goede vazallen zouden zij zijn geweest als ze een goede meester hadden gehad." Dat is volgens Pérez-Reverte het verhaal van de Spaanse geschiedenis in een notendop. Hij is jaloers op de Britten voor hun historisch patriottisme, hun solidariteit in tijden van crisis. Volgens hem heeft de erfenis van Franco het Spaanse gevoel van patriottisme besmet.

Als jonge jongen werd hij begeistert door schrijvers als Herman Melville, Joseph Conrad, Robert Louis Stevenson, Jack London, Homerus en Cervantes. 'Die schrijvers deden mij op mijn 18e het ouderlijk huis verlaten. Niet dat ik als hen wilde schrijven. Nee, ik wilde de held van het verhaal zijn, de hoofdpersoon. Het duurde daarom tot mijn 35e voordat ik auteur werd. Ik wilde het eerst (be)leven.'

Schrijven helpt hem te reflecteren op de chaos om hem heen. De wereldlijke wanorde. Het zorgt voor troost voor het slechte en vreugde voor het goede. Als schrijver leeft hij in een tijd waarin zowel lezer als auteur hun onschuld hebben verloren. Niets is meer heilig. Alles maakt onderdeel uit van een groter geheel. Soms kan iets heel banaals evenveel of meer invloed op ons hebben dan iets van wezenlijke importantie. De moderne mens, de moderne lezer, is volgens Pérez-Reverte onderdeel van een gigantisch web opgebouwd uit boeken, film, televisie en muziek.

De werkelijkheid heeft de fictie ingehaald. Maar volgens Pérez-Reverte zijn het de lessen uit onze geschiedenis die er toe doen. De Tsunami-ramp en de aanslag op het World Trade Center deden de wereld met afschuw stilstaan, maar volgens Pérez-Reverte had het ons niet zo moeten verbazen. Heeft niemand de Amerikanen ooit verteld over het Trojaanse paard, vraagt hij zich af. Het is allemaal al eens eerder gebeurd. We betalen de prijs voor het negeren van historische lessen.

Pérez-Reverte is een specialist geworden in het vertalen van geschiedenis. Hij sprak daarover toen hij in 2003 werd toegelaten tot de Spaanse Koninklijke Academie. 'Je kunt geen historische roman schrijven in de taal van Sir Walter Scott. Het zou anachronistisch en onleesbaar zijn. Ik creëer een speciale hybride taal, waarin ik het aroma van het verleden conserveer en geschikt maak voor de moderne lezer. Het is een creatieve manier om een historisch verhaal te vertellen.'